

minister (urząd centralny) nadzorujący przedsiębiorstwa państwowe lub zjednoczenie upoważnione przez ten organ.

2. Koszty szkolenia określonego w ust. 1 pokrywa się ze środków zalimitowanych na szkolenie zlecane (§ 18 uchwały).

3. Do kosztów wymienionych w ust. 2 nie zalicza się kosztów zakwaterowania i wyżywienia uczestników, które pokrywają — na zasadach obowiązujących w zakresie należności pracowników z tytułu podróży służbowych — ze środków przewidzianych na podróże służbowe zakłady zatrudniające pracowników skierowanych na szkolenie.

4. Minister (urząd centralny) lub zjednoczenie, zlecające szkolenie określone w ust. 1, ustala koszty szkolenia według zasad przewidzianych w uchwale i w przepisach wydanych na jej podstawie oraz dokonuje podziału kosztów między przedsiębiorstwa państwowe odpowiednio do liczby pracowników, biorących udział w szkoleniu.

5. Jeżeli minister (urząd centralny) lub zjednoczenie uzna za konieczne wzięcie udziału w szkoleniu (ust. 1) pracowników państwowych jednostek organizacyjnych nie będących przedsiębiorstwami, przy podziale kosztów szkolenia między przedsiębiorstwa należy wyłączyć tych pracowników. Pracownicy ci ani jednostki zatrudniające ich, nie ponoszą opłat za uczestnictwo.

6. Zjednoczenia, dokonując podziału między przedsiębiorstwa limitu wydatków na szkolenie zlecane (§ 18 ust. 4 uchwały), mogą zatrzymać odpowiednie kwoty limitu z przeznaczeniem na pokrycie kosztów szkolenia określonego w ust. 1.

§ 16. 1. Pokrywane ze środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych (zjednoczeń) koszty kursów, kursokonferencji, konferencji naukowych i naukowo-technicznych (seminariów, sympozjów itp.), o których mowa w § 11 ust. 2, § 12 i § 15 ust. 2, obciążają koszty ogólne (ogólnozakładowe).

2. Sposób ewidencjonowania tych kosztów powinien umożliwić wyodrębnienie w sprawozdawczości łącznych kosztów szkolenia i zalimitowanych kosztów kursów oraz kursokonferencji, konferencji naukowych i naukowo-technicznych (seminariów, sympozjów itp.) zleczanych, o których mowa w § 12 i § 15 ust. 2.

§ 17. Do organizacji spółdzielczych i społecznych prowadzących szkolenie zlecane przez przedsiębiorstwa państwowe (zjednoczenia) mają odpowiednio zastosowanie przepisy dotyczące zasad udzielania dotacji budżetowych organizacjom społecznym oraz kontroli wykorzystania tych dotacji (§ 2 ust. 6 uchwały) oraz przepisy dotyczące limitowania funduszu plac organizacji społecznych dotowanych.

§ 18. W rachunkach za szkolenie prowadzone przez organizacje spółdzielcze i społeczne, poza klauzulą określoną w § 27 uchwały, należy wyodrębnić rodzaje kosztów, z uwzględnieniem następujących pozycji:

- 1) wynagrodzenie za wykłady (ćwiczenia),
- 2) koszty zakwaterowania słuchaczy,
- 3) koszty wyżywienia słuchaczy.

§ 19. Organizacje spółdzielcze i społeczne, prowadzące kursowe szkolenie zawodowe, wyodrębnią w planowaniu i w księgowości ogólne koszty szkolenia oraz rodzaje tych kosztów, a po stronie dochodów wydziela ponadto w odrębne pozycje wysokość opłat wnoszonych za szkolenie zlecane przez przedsiębiorstwa państwowe (zjednoczenia) oraz wysokość opłat wnoszonych przez uczestników.

§ 20. Zarządzenie nie dotyczy kursów i konferencji, o których mowa w § 33 ust. 1 uchwały.

§ 21. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

216

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 lipca 1965 r.

w sprawie zezwolenia na przyjmowanie i realizowanie niektórych darowizn pieniężnych w obrocie z zagranicą.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 19 i 22 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się osobom fizycznym stale zamieszkałym w kraju (krajowcom dewizowym) na przyjmowanie od osób stale zamieszkałych i przebywających za granicą lub posiadających tam swą siedzibę (cudzoziemców dewizowych) darowizny zagranicznych środków płatniczych, jeżeli darowizna nie jest obciążona obowiązkiem dokonania przez obdarowanego jakichkolwiek świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych na rzecz darczyńcy lub innych osób.

§ 2. Zezwala się krajowcom dewizowym na dysponowanie w stosunkach z cudzoziemcami dewizowymi, przebywającymi lub mającymi siedzibę za granicą, zagranicznymi środkami płatniczymi, uzyskanymi z darowizny, o której mowa w § 1, a postawionymi za granicą przez darczyńców cudzoziemców dewizowych do dyspozycji krajowcom dewizowym, z wyjątkiem dysponowania pod tytułem darmym, które wymaga uzyskania osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 3. Kwota darowizny (§ 1), postawiona za granicą krajowcowi dewizowemu obywatelowi polskiemu do dyspozycji, a następnie przywieziona lub sprowadzona do kraju, może być przez niego wykorzystana w eksporcie wewnętrznym stosownie do przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 czerwca 1959 r. w sprawie zezwolenia na wykorzystywanie w eksporcie wewnętrznym zagranicznych środków płatniczych uzyskanych z niektórych tytułów (Monitor Polski Nr 60, poz. 295).

§ 4. Niniejsze zarządzenie nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia kwot darowizn zagranicznych środków płatniczych, stawianych za granicą przez cudzoziemców dewizowych do dyspozycji krajowców dewizowych, przewidzianego przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie zgłaszania mienia posiadanego za granicą oraz należności od zagranicy (Dz. U. Nr 21, poz. 138).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole